

Adam Langer: Děti mají obrovskou fantazii a ve Sladovně mohou skutečně rozhodovat

V čele písecké Sladovny stojí už sedm a půl roku Adam Langer. Do funkce ředitele nastoupil 1. ledna 2018, ale už předtím zde působil dva roky jako vedoucí produkce. Ve výběrovém řízení tehdy zvítězil s představou, že bude pokračovat ve vizi, kterou dala dohromady předchozí ředitelka Tereza Dobiášová. Jak hodnotí ty uplynulé roky? A co se ve Sladovně plánuje dál?

„Písecká Sladovna je na cestě vytváření nové formy živého kulturního centra, kde se hodnoty tvoří a zprostředkovávají návštěvníkům všech generací,“ píše se na oblíbeném cestovním portálu www.kudyznudy.cz. Sladovna nabízí zážitkové a interaktivní výstavy pro celou rodinu, návštěvníci se mohou těšit na workshopy, animace a další kulturní akce. Je to největší dětská galerie v Čechách.

Od roku 2018 stojí v čele této unikátní instituce Adam Langer. Do Píseku dojíždí z Volyně, má dvě děti (7 a 10 let) a ve Sladovně spojil svou celoživotní lásku ke kultuře s ekonomickým vzděláním. Požádali jsme ho o ohlédnutí i výhled do budoucna.

Zavzpomínejme na to, s čím jste do téhle náročné funkce vstupoval – a splnily se vaše plány?

Během roku 2018 jsem se rozkoukával, Tereza Dobiášová mi v tom hodně pomáhala, dohovávala ještě další dva roky některé projekty a obsahové věci. To pozvolně předání bylo velmi důležité. Zjistil jsem, co všechno na bedrech ředitele spo-

čívá a jak různorodé schopnosti a znalosti k tomu jsou potřeba... Dnes myslím, že Sladovna by měla mít šéfa uměleckého a ředitele provozního. V roce 2019 jsem absolvoval dvouletý program specializovaný na umělecký provoz, což nám pomohlo zavést ve Sladovně střední management, rozdělit provoz a ekonomiku... Kolega Petr Brůha se stal vedoucím provozu, to byla velká úleva, Petra Hejtmánková nastoupila jako hlavní ekonomka Sladovny na plný úvazek. V tom roce jsme se pokusili rozjet čtyři velké projekty – s tím, že by bylo bezvadné, kdyby jeden z nich vyšel... A ony se povedly všechny čtyři!

Tehdy jsme v Píseckém světě psali také o spolupráci Sladovny s vídeňským muzeem...

Ano, tehdejší ředitelka Vídeňského dětského muzea ZOOM Elisabeth Menasse souhlasila s tříletým velkým společným projektem Animačního studia – Animation Now!... Zároveň jsem vstoupil do představení asociace Hands On! (pozn. red.: mezinárodní organizace Hands On! International Association of Children in Museums sdružuje přibližně 120 členů ze 40 zemí a zaměřuje se na podporu dětských muzeí a programů pro děti v muzeích), kde už předtím byla Tereza jako jediná zástupkyně

východní části Evropy. Asociace Hands On! Sladovně velmi pomohla k rozvoji, je to velká příležitost načerpat kontakty, know-how zahraničních institucí... Naše Animační studio by bez toho těžko vznikalo. Spolupráce Sladovny s vídeňským muzeem byla uváděna jako výborný příklad dobré praxe, inspirativní propojení praxe zavedeného tradičního muzea s naším svěžím pohledem na animaci. Naše Animárium je skvělé a Trickfilmstudio v ZOOMu s dvacetiletou zkušeností také – a vzájemná inspirace je bezvadná.

Absolvoval jste také staž v Japonsku...

V Japonsku jsem v roce 2018 dostal skvělou příležitost lektorovat děti a dělat jim program, což zase byla velká zkušenost. Účastnily se tam tehdy kromě nás tři velké instituce – ZOOM Vídeň, mexické Museo de Historia Natural a FRAC Centre z Francie. Vedl jsem dva workshopy pro rodiny s dětmi, bylo tam za dva dny asi 100 dětí a jejich rodičů, kteří s námi vymýšleli mýtické zvíře s vlastním příběhem a vyráběli koláže ze starého německého bestiáře. Workshopy všech čtyř institucí přitom probíhaly naráz a rodiny mohly navštívit každý z nich. Poté hodnotily, který je bavil nejvíce – a zvítězil ten náš.

Pokračovala pak spolupráce s Japonci?

Oni sem přijeli jako poslední zahraniční návštěva před covidem. Jeli po třech nejvýznamnějších místech v Evropě – Písek, Vídeň, Paříž... (smích). Bohužel covid pak další záměry hodně omezil.

Jak dnes, s odstupem, vzpomínáte na tu dobu proticovidových opatření?

No, vybavuje se mi, jak jsme šli na oběd, a kolega říkal, že se asi všechno zavře, a já tvrdil, že to se přece stát nemůže... A když jsme se vrátili z oběda, tak jsme zavírali. Snažili jsme se v té době udržet co nejvíce demokratické klima a využít karanténu pokud možno smysluplně, dodělali a domysleli jsme některé výstavy, opravili spoustu věcí... Instalovali jsme Animárium, to bylo v té době dost smutné, v jednom velkém mezinárodním projektu jsme měli hrát divadelní představení v Miláně, které se připravovalo dva roky, byly připravené staže ve Vídni pro naše zaměstnance – a to se všechno rušilo.

To jste byl právě dva roky ve funkci a asi bylo hodně věcí rozjetých?

Ano, mělo se sklízet ovoce ze čtyř velkých evrop-

Staž s workshopy v Japonsku napovídá, že když lidé chtějí, dorozumí se i beze slov... Foto archiv Sladovny

ských grantů, jezdit na zkušenou – což bylo všechno zrušeno. Něco jsme pak po covidu dohnali, stále probíhaly online, což bylo samozřejmě strašné... Mnoho těch opatření bylo fakt „na hlavu“. Zkoušeli jsme vymýšlet, co se dalo, připravili jsme venku bojovku po městě po domovních znameních, promítání ve výlohách... Uspořádali jsme venkovní happening k nedožitým devadesátinám Radka Piláře s názvem „Radkovovoko“ (o projektu přinesl Písecký svět zprávu v dubnu 2021), kdy lidé vytvářeli zajímavé fotky za pomoci přemísťování 90 očí vyrobených z magnetické fólie, která držela na kovových předmětech – a z fotografií pak vznikla výborná výstava v Malé galerii...

Tehdy v důsledku nařízení vznikl i nápad na zavedení časových bloků pro návštěvu výstav...

To se velmi osvědčilo a od té doby je využíváme – zpravidla devadesát minut. Ukázalo nám to úplně nový směr, co se dá v rámci výstavy zažít, je to na pomezí imerzivního divadla (Pozn. red.: v imerzivním divadle se divák volně pohybuje ve vymezeném prostoru, sleduje inscenované situace a může do nich svým jednáním vstupovat) a komponovaného programu, pomohlo to zvýšit možnosti lektorské práce, nabízet návštěvníkům hlubší zážitky. Takže za covidu jsme objevili i některé intimnější, silné prožitky výstav, například výstava Voda mne napadá byla nejprve pro 8 návštěvníků – ale ekonomicky to byla sebevražda...

Jak celkově dopadla doba covidu ekonomicky?

Obvykle máme zhruba 60 procent rozpočtu od města a zbytek je především vstupné a granty – a najednou skoro 40 procent vypadlo! Město nám ale nakonec hodně pomohlo tu opravdu obtížnou dobu zvládnout. Také tým hodně pomohl, měli jsme některé pozice neobsazené a zvládli mnoho činností v užším týmu.